Dosarul nr. 2-551/2026

HOTĂRÂRE
În numele Legii

06 august 2026 mun. Hînceşti

Judecătoria Hînceşti, sediul central, în componenţă:
preşedintele şedinţei, judecător Roic-Botezatu Lilia
grefier Ursu Daniela

a examinat în şedinţa de judecată publică acțiunea civilă la cererea de chemare în judecată depusă de CAP ”Marpog-Agro” către Ungureanu Vitalie, privind încasarea dobânzii de întârziere.

Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

În ședința de judecată s-au prezentat reprezentantul pârâtului avocatul Tabără Sergiu, iar reprezentantul reclamantului și pârâtul, fiind citați legal nu s-au prezentat.

La data de 10 august 2026 lichidatorul Valentin Rotaru în interesele reclamantului CAP ”Marpog-Agro”, a expediat pe adresa de e-mail a instanței cerere de apel nemotivat împotriva hotărârii judecătorești.

În conformitate cu art.236 alin.(5) lit. b) CPC, hotărârea integrală a fost întocmită la data de 24 august 2026.

Examinând cauza, în baza probelor administrate şi cercetate nemijlocit în şedinţa de judecată, instanţa,

A C O N S T A T A T :

<u>În fapt:</u>

La 04 mai 2026, de către CAP ”Marpog-Agro” (în procedură de faliment), prin intermediul lichidatorului Valentin Rotaru a fost înaintată în cadrul Judecătoriei Hîncești, sediul Central, cerere de chemare în judecată către Ungureanu Vitalie, privind încasarea dobânzii de întârziere.

Potrivit fișei de repartizare, cauza a fost distribuită la aceiași dată în mod automat-aleatoriu prin intermediul PIGD, judecătorului Judecătoriei Hîncești, sediul Central, Lilia Roic-Botezatu.

În motivarea acțiunii înaintate, reclamantul CAP ”Marpog-Agro”, a indicat că CAP „Marpog-Agro” se află în proces de faliment, iar Rotaru Valentin exercită atribuțiile de lichidator al cooperativei. Prin hotărârea Curții de Apel Chișinău din 02 februarie 2017 a fost intentat procesul de insolvabilitate în privința CAP „Marpog-Agro”, iar prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 29 mai 2017 s-a dispus trecerea la procedura de faliment în vederea lichidării patrimoniului și distribuirii produsului rezultat, Rotaru Valentin fiind învestit în funcția de lichidator.

Potrivit reclamantului, prin hotărârea Judecătoriei Hîncești, sediul Central, din 29 iunie 2018, pronunțată în dosarul nr. 2-1161/2017 și devenită definitivă la 29 iulie 2018, a fost admisă acțiunea civilă înaintată de ÎS ITA „Mecagro” împotriva CAP „Marpog-Agro”, Patrașcu Valeriu, Pînzari Angela și Ungureanu Vitalie, fiind declarate nule actele juridice prin care au fost înstrăinate tractoarele litigioase. Prin aceeași hotărâre, Ungureanu Vitalie și Pînzari Angela au fost obligați să transmită către CAP „Marpog-Agro” tractoarele de model Belarus 82.1, instanța constatând nevalabilitatea actelor succesive de înstrăinare a acestor bunuri.

Titlurile executorii emise în baza hotărârii respective au fost prezentate spre executare de către CAP „Marpog-Agro” executorului judecătoresc Vacarov Liliana, care a intentat procedurile de executare nr. 171-544/2018 și nr. 171-545/2018. Ulterior, în baza cererii creditorului din 17 iulie 2020, acestea au fost strămutate și preluate de executorul judecătoresc Andrei Gosic, fiind continuate în dosarele de executare nr. 190-54r/2023 și nr. 190-55r/2023. Reclamantul susține că din actele executorului judecătoresc rezultă că obligațiile de predare a bunurilor nu au fost executate benevol și nici în urma repetatelor somații și citări legale.

În particular, dosarul de executare silită nr. 190-54r/2023 a fost intentat în vederea executării documentului executoriu nr. 21161/2017, emis de Judecătoria Hîncești, sediul Central, la 29 iunie 2018, privind obligarea pârâtului Ungureanu Vitalie să transmită CAP „Marpog-Agro” tractorul de model Belarus 82.1, cu numărul șasiului 80826386 și numărul de motor 0694945.

Reclamantul menționează că executorul judecătoresc a expediat debitorului încheierea privind preluarea dosarului de executare și citația din 19 august 2020, corespondența fiind recepționată, însă debitorul nu s-a prezentat la sediul executorului pentru constatarea executării sau neexecutării documentului executoriu. La 23 octombrie 2020, executorul judecătoresc s-a deplasat la domiciliul debitorului din r-nul Hîncești, s. Pogănești, în scopul executării documentului executoriu, însă acesta nu a fost găsit la fața locului, împrejurare consemnată într-un proces-verbal.

În aceste condiții, reclamantul susține că neexecutarea obligației de transmitere a bunului nu are un caracter accidental sau lipsit de consecințe patrimoniale, ci reprezintă o întârziere continuă în executarea unei obligații de a face, constând în predarea unui bun determinat către persoana juridică proprietară.

În opinia reclamantului, existența obligației de predare a tractorului, identitatea bunului și calitatea pârâtului de debitor al obligației rezultă dintr-o hotărâre judecătorească definitivă și din titlul executoriu, astfel încât aceste circumstanțe nu ar mai necesita a fi demonstrate în cadrul prezentului litigiu.

Reclamantul precizează că obligația rămasă neexecutată în sarcina pârâtului nu este una pecuniară în forma sa originară, ci constă în transmiterea unui bun individualizat aparținând cooperativei. Cu toate acestea, neexecutarea obligației ar avea o expresie patrimonială certă, deoarece tractorul are o valoare economică determinată.

În vederea stabilirii echivalentului bănesc, reclamantul invocă estimarea nr. 568-06/15 din 30 septembrie 2019 a Camerei de Comerț și Industrie, potrivit căreia valoarea medie de piață a unui tractor Belarus 82.1, în luna noiembrie 2015, constituia între 79 900 lei și 95 900 lei. Totodată, se indică faptul că, potrivit contractului de vânzare-cumpărare nr. 5 din 07 aprilie 2006, cooperativa procurase tractoarele la prețul de 196 000 lei pentru o unitate, iar potrivit procesului-verbal de sechestru din 04 februarie 2015, valoarea a două tractoare Belarus 82.1 constituia 200 000 lei, respectiv 100 000 lei pentru o unitate. Pentru calcularea dobânzii, reclamantul a ales însă valoarea de reper de 95 900 lei pentru un tractor.

Subsecvent susține că, din momentul rămânerii definitive a hotărârii judecătorești, obligația de predare a bunului individualizat a devenit certă, opozabilă și exigibilă, însă pârâtul nu și-a executat obligația în natură, deși aceasta derivă direct din hotărârea judecătorească definitivă și din titlul executoriu. În consecință, reclamantul pretinde dobândă de întârziere pentru neexecutarea obligației de transmitere a tractorului, calculată asupra echivalentului bănesc al obligației neexecutate, în temeiul art. 944 raportat la art. 874 Cod civil.

Cu referire la perioada de timp calculată la stabilirea dobânzii, reclamantul explică alegerea datei de 01 martie 2019 prin intrarea în vigoare a redactării modernizate a Codului civil. Pentru această perioadă, dobânda a fost calculată prin aplicarea ratelor de bază ale BNM, distinct pentru fiecare semestru, după formula: valoarea bunului × rata anuală × numărul de zile / 365.

În ceea ce privește procedura prealabilă, reclamantul susține că acțiunea privind încasarea dobânzii de întârziere nu presupune obligativitatea parcurgerii unei proceduri pre-judiciare, astfel încât este îndreptățită să sesizeze direct instanța de judecată. Totodată, menționează că a urmărit executarea obligației stabilite prin titlul executoriu prin intermediul executorului judecătoresc, însă materialele dosarului de executare confirmă neexecutarea în natură a obligației până în prezent.

Respectiv, a solicitat reclamantul prin cererea de chemare în judecată formulată:

- Amânarea plății taxei de stat;
- Admiterea cererii de chemare în judecată;
- Încasarea de la Ungureanu Vitalie Ștefan în beneficiul CAP „Marpog-Agro”, în proces de faliment, a dobânzii de întârziere în sumă de 47 086,24 lei, calculată pentru perioada 01 martie 2019 – 29 aprilie 2026, pentru neexecutarea obligației de transmitere a tractorului de model Belarus 82.1, cu numărul șasiului 80826386 și numărul de motor 0694945;
- Aplicarea sechestrului, în scopul asigurării acțiunii, asupra mijloacelor bănești, bunurilor mobile și imobile proprietatea pârâtului Ungureanu Vitalie Ștefan, în limita valorii de 47 086,24 lei, până la examinarea definitivă a cauzei.

La 04 iunie 2026, din partea pârâtului Ungureanu Vitalie, prin intermediul reprezentantului, avocat Tabără Sergiu, a parvenit o referință pe marginea acțiunii înaintate.

Prin referința depusă, avocatul Sergiu Tabără, a solicitat respingerea integrală, ca neîntemeiată, a cererii de chemare în judecată înaintate de CAP „Marpog-Agro”, în proces de faliment, privind încasarea dobânzii de întârziere, invocând, în esență, lipsa unei baze legale pentru calcularea acesteia, precum și nerespectarea de către reclamant a mecanismului prevăzut de Codul de executare.

În susținerea poziției sale, reprezentantul pârâtului a indicat că, prin hotărârea Judecătoriei Hîncești, sediul Central, din 29 iunie 2018, pronunțată în cauza civilă nr. 2-1161/2017 și devenită definitivă la 29 iulie 2018, pârâtul Ungureanu Vitalie a fost obligat să transmită către CAP „Marpog-Agro” tractorul de model Belarus 82.1, cu numărul șasiului 80826386 și numărul de motor 0694945. A susținut că obligația stabilită prin titlul executoriu este una de predare în natură a unui bun individual determinat, iar nu o obligație de plată a unei sume de bani, această împrejurare rezultând atât din dispozitivul hotărârii și titlul executoriu, cât și din faptul că reclamanta urmărește în continuare predarea bunului în natură în cadrul procedurii de executare silită.

A relevat că dobânda de întârziere ar avea drept premisă indispensabilă existența unei creanțe pecuniare scadente și neachitate, iar din prevederile art. 942 alin. (1) Cod civil ar rezulta că temeiul și baza de calcul al dobânzii de întârziere le constituie o sumă de bani neplătită la scadență. Or, în prezenta cauză, prin titlul executoriu nu a fost stabilită în sarcina pârâtului nicio obligație de plată a unei sume de bani, ci exclusiv obligația de transmitere în natură a unui bun corporal individualizat. În aceste condiții, în opinia pârâtului, nu există o creanță pecuniară scadentă care să poată constitui baza de calcul al dobânzii solicitate de reclamantă.

Totodată, reprezentantul pârâtului a contestat modalitatea de determinare de către reclamant a valorii de 95 900 lei, utilizată drept bază pentru calcularea dobânzii, susținând că

reclamantul ar fi atribuit în mod unilateral bunului o „valoare de reper” de 95 900 lei, preluată din limita superioară a intervalului de 79 900–95 900 lei stabilit de Camera de Comerț și Industrie pentru luna noiembrie 2015. În acest sens, a menționat că titlul executoriu nu conține nicio expresie bănească a obligației, iar instanța care a soluționat cauza nu a transformat obligația de a da într-o obligație pecuniară. De asemenea, a susținut că valoarea invocată de reclamant este una unilaterală, inopozabilă pârâtului și raportată la anul 2015, cu mai mulți ani anterior perioadei pentru care este calculată dobânda, fără a se lua în considerare deprecierea unui bun fabricat în anul 2006.

Reprezentantul pârâtului a mai invocat că reclamantul urmărește în continuare predarea în natură a tractorului și, prin urmare, nu ar dispune de o creanță bănească, iar recunoașterea, în paralel, a dreptului la dobândă calculată asupra întregii valori a bunului ar conduce, în opinia sa, la o îmbogățire fără justă cauză, întrucât reclamantul ar ajunge să cumuleze bunul însuși cu echivalentul valoric al acestuia majorat cu dobânzi.

Cu referire la invocarea de către reclamant a art. 944 Cod civil, reprezentantul pârâtului a susținut că nici această normă nu ar fi aplicabilă raportului juridic litigios, întrucât calcularea dobânzii asupra echivalentului bănesc al unei obligații nepecuniare ar presupune existența unui echivalent bănesc cert. Potrivit poziției expuse în referință, echivalentul bănesc ar urma să fie determinat printr-o obligație corelativă pecuniară, care în speță nu există. Totodată, atât timp cât bunul individual determinat poate fi predat și este urmărit în continuare în natură, mecanismul echivalentului bănesc, conceput ca substitut al executării, nu și-ar găsi aplicabilitatea. În consecință, a apreciat că, în lipsa unei creanțe pecuniare scadente, lipsește baza legală pentru calcularea dobânzii de întârziere, motiv pentru care acțiunea reclamantului ar fi neîntemeiată.

Subsecvent, reprezentantul pârâtului a invocat nerespectarea de către reclamant a procedurii prevăzute de Codul de executare, menționând că, potrivit art. 24 din Codul de executare, dobânzile, penalitățile și alte sume rezultate din întârzierea executării se calculează și se încasează de către executorul judecătoresc, la cererea creditorului, competent în acest sens fiind executorul judecătoresc care deține documentul executoriu prin care a fost stabilită obligația principală. În opinia apărării, pentru valorificarea sumelor rezultate din întârzierea executării, legea nu prevede și nu impune introducerea unei acțiuni separate în instanța de judecată, mecanismul legal fiind cel administrat de executorul judecătoresc care deține titlul executoriu.

În acest context, a remarcat că însăși reclamantul a indicat că titlul executoriu se află în procedură de executare silită, inițial în dosarul de executare nr. 171-544/2018, iar ulterior în dosarul nr. 190-54r/2023, astfel încât, în opinia pârâtului, calea care trebuia urmată era cea prevăzută de art. 24 din Codul de executare. A susținut că reclamantul nu a demonstrat respectarea acestei proceduri, nefiind prezentată dovada depunerii unei cereri către executorul judecătoresc în vederea calculării sumelor pretinse și nici dovada unui eventual refuz sau a imposibilității calculării acestora de către executor. În consecință, reprezentantul pârâtului a apreciat că adresarea directă în instanța de judecată este prematură și lipsită de interes procesual, circumstanță care, în opinia sa, justifică, de asemenea, respingerea cererii.

În final, în temeiul art. 186 Cod de procedură civilă și al argumentelor expuse în referință, reprezentantul pârâtului a solicitat respingerea integrală, ca neîntemeiată, a cererii de chemare în judecată depuse de CAP „Marpog-Agro”, în proces de faliment, împotriva lui Ungureanu Vitalie Ștefan privind încasarea dobânzii de întârziere, precum și încasarea din contul reclamantului, în beneficiul pârâtului, a cheltuielilor de asistență juridică suportate pentru întocmirea referinței și judecarea cauzei civile.

În cadrul ședinței de judecată, fiind citat reprezentantul reclamantului în proces de faliment, lichidatorul Rotaru Valentin, ultimul la 20 iulie 2026 a înaintat cerere de examinare a cauzei în lipsa sa, fapt pentru care instanța a dispus continuarea examinării cauzei.

Reprezentantul pârâtului Ungureanu Vitalie, avocatul Sergiu Tabără, în cadrul ședinței de judecată din 23 iulie 2026, a comunicat instanței că între administratorul insolvabilității, Rotaru Valentin, și pârâtul Ungureanu Vitalie există de mai mult timp raporturi juridice conflictuale, menționând că reprezintă interesele pârâtului și în cadrul altor cauze inițiate la demersul lichidatorului. A precizat că pârâtul nu contestă existența hotărârii judecătorești irevocabile prin care s-a dispus restituirea în natură a tractorului, însă a susținut că, în prezent, nici Ungureanu Vitalie și nici celelalte persoane vizate nu dețin fizic tractoarele, presupunând că acestea, în virtutea uzurii, ar putea fi dezmembrate ori componentele lor refolosite. A menționat că cele două tractoare au fost în proprietatea a trei persoane fizice, iar Ungureanu Vitalie a fost înregistrat în calitate de proprietar în anul 2015, însă la moment nu mai deține tractorul a cărui restituire este solicitată.

A relevat că prin hotărârea judecătorească anterioară a fost dispusă executarea obligației în natură, respectiv restituirea tractorului, fără a fi stabilită modalitatea de executare pentru situația în care predarea bunului ar deveni imposibilă. În opinia sa, lichidatorul ar fi încercat ulterior, prin intermediul altor acțiuni judiciare, să obțină încasarea unei sume bănești reprezentând contravaloarea bunului, unele dintre aceste cereri fiind respinse.

A comunicat că hotărârea judecătorească prin care pârâtul a fost obligat la restituirea tractorului se află în continuare în procedură de executare silită, procedurile fiind succesiv preluate și comasate de diferiți executori judecătorești. A menționat că executorul judecătoresc în gestiunea căruia se află în prezent procedura ar fi întocmit un act de constatare privind imposibilitatea executării în natură a documentului executoriu. Potrivit reprezentantului pârâtului, aceste acte au fost prezentate într-o altă cauză civilă, în cadrul căreia lichidatorul solicită schimbarea modului de executare și încasarea contravalorii bunului, cauza respectivă aflându-se în gestiunea judecătorului Mihaela Angheluță, ședința de judecată fiind stabilită pentru 28 iulie 2026, ora 09:00.

A susținut că soluția care urma să fie pronunțată în cauza respectivă nu ar afecta examinarea prezentului litigiu, întrucât în acea procedură se solicită schimbarea modului de executare, în timp ce în prezenta cauză reclamanta pretinde dobândă de întârziere pentru o perioadă determinată, ca urmare a nerestituirii în termen a tractorului. Totodată, a confirmat că pârâtul nu contestă faptul că tractorul nu a fost restituit până în prezent.

Cu referire la temeiurile pentru care consideră că acțiunea urmează a fi respinsă, reprezentantul pârâtului a susținut, în primul rând, că încasarea dobânzii rezultate din întârzierea executării nu ar fi de competența instanței de judecată sesizate printr-o acțiune separată. În acest sens, a invocat art. 24 Codul de executare, susținând că calcularea și încasarea dobânzii de întârziere sunt atribuite executorului judecătoresc în gestiunea căruia se află titlul executoriu și procedura de executare. A apreciat că, în lipsa dovezii că creditorul s-ar fi adresat executorului judecătoresc cu o solicitare privind calcularea și încasarea dobânzii, instanța nu ar putea dispune încasarea acesteia în cadrul prezentei proceduri.

În al doilea rând, a susținut că lipsește o bază certă pentru calcularea dobânzii pretinse. A menționat că, în situația neexecutării unei obligații pecuniare, creditorul poate solicita dobândă de întârziere în condițiile art. 942 Cod civil, însă titlul executoriu din prezenta speță nu stabilește în sarcina pârâtului obligația de achitare a unei sume de bani, ci obligația de predare în natură a tractorului. Prin urmare, a relevat că nu a fost dispusă încasarea unei sume bănești concrete și că

la materialele cauzei nu ar fi anexate probe suficiente care să stabilească în mod cert contravaloarea tractorului. A menționat că reclamantul își întemeiază calculul pe informația potrivit căreia valoarea unui tractor asemănător ar constitui 95 900 lei, considerând insuficientă o asemenea bază pentru determinarea dobânzii solicitate.

În al treilea rând, reprezentantul pârâtului a invocat necesitatea respectării procedurii legale privind schimbarea modului de executare a hotărârii. A explicat că, în eventualitatea admiterii cererii privind schimbarea modului de executare și stabilirii unei obligații pecuniare în sarcina pârâtului, problema dobânzii de întârziere ar putea apărea numai ulterior definitivării unei asemenea hotărâri și neexecutării obligației bănești astfel stabilite. În opinia sa, în cazul în care Ungureanu Vitalie s-ar eschiva de la executarea unei asemenea hotărâri, ar urma să fie intentată procedura de executare corespunzătoare, iar dobânda de întârziere ar putea fi calculată în raport cu perioada ulterioară scadenței obligației pecuniare. A apreciat că dobânda pretinsă în prezenta cauză nu poate fi cumulată cu pretențiile formulate în cealaltă procedură, cu atât mai mult cu cât reclamantul a indicat expres perioada pentru care a efectuat calculul acesteia.

Reprezentantul pârâtului a mai susținut că, pe fondul raporturilor juridice conflictuale existente între părți, demersurile promovate de lichidator ar avea un caracter haotic și neîntemeiat, întrucât într-o cauză acesta solicită încasarea dobânzii de întârziere, iar într-o altă procedură solicită schimbarea modului de executare și încasarea contravalorii bunului. A menționat, de asemenea, că o cerere privind schimbarea modului de executare ar fi fost anterior examinată și respinsă prin hotărârea din 25 noiembrie 2025.

În concluzie, reprezentantul pârâtului a reiterat că nu recunoaște pretențiile formulate prin acțiune, menținând argumentele expuse în referința depusă la dosar, și a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată ca fiind neîntemeiată, precum și încasarea din contul reclamantului, în beneficiul pârâtului, a cheltuielilor de asistență juridică suportate în legătură cu examinarea cauzei.

<u>Legislație relevantă și motivarea instanței:</u>

Analizând cererea de chemare în judecată și înscrisurile anexate acesteia, apreciind pretențiile formulate în acțiune în raport cu probele prezentate, administrându-le pertinența și temeinicia prin prisma legislației ce guvernează raportul juridic litigios, instanţa concluzionează, că cererea reclamantului privind încasarea dobânzii de întârziere şi a cheltuielilor de judecată din contul pârâtului, este neîntemeiată și urmează a fi respinsă din următoarele considerente:

În conformitate cu prevederile art. 5 alin.(1) Cod de procedură civilă al RM, orice persoană interesată este în drept să se adreseze în instanță judecătorească, în modul stabilit de lege, pentru a-și apăra drepturile încălcate sau contestate, libertățile și interesele legitime, pe când potrivit prevederilor art. 166 alin. (1) Cod de Procedură Civilă al RM, oricine pretinde un drept împotriva unei alte persoane ori are un interes pentru constatarea existenței sau inexistenței unui drept trebuie să depună în instanța competentă o cerere de chemare în judecată.

Potrivit art. 6 Cod de procedură civilă al RM, instanța judecătorească exercită apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime prin somare la executarea unor obligații, prin declararea existenței sau inexistenței unui raport juridic, prin constatarea unui fapt care are valoare juridică, prin alte modalități, prevăzute de lege.

În acest sens, instanţa reţine, că conform art. 10 alin.(1) Cod civil, persoanele fizice şi juridice participante la raporturile juridice civile trebuie să îşi exercite drepturile şi să îşi execute obligaţiile cu bună-credinţă, în acord cu legea, cu contractul, cu ordinea publică şi cu bunele moravuri. Buna –credinţă se prezumă până la proba contrară.

Potrivit art. 11 alin.(1) Cod civil, buna-credinţă este un standart de conduită a unei părţi, caracterizată prin corectitudine, onestitate, deschidere şi luarea în cont a intereselor celeilalte părţi la raportul juridic. Conform art. 117 alin. (1) CPC, probe în cauze civile sânt elementele de fapt, dobândite în modul prevăzut de lege, care servesc la constatarea circumstanţelor ce justifică pretenţiile şi obiecţiile părţilor, precum şi altor circumstanţe importante pentru justa soluţionare a cauzei.

Conform art. 118 alin. (1), (3) din Codul de procedură civilă al RM, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel. Circumstanțele care au importanță pentru soluționarea justă a cauzei sânt determinate definitiv de instanța judecătorească pornind de la pretențiile și obiecțiile părților și ale altor participanți la proces, precum și de la normele de drept material și procedural ce urmează a fi aplicate.

În conformitate cu prevederile art. 121 Cod de procedură civilă al RM, instanța judecătorească reține spre examinare și cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existența sau inexistența de circumstanțe, importante pentru soluționarea justă a cazului, iar art. 122 din Codul de procedură civilă al RM prevede că, circumstanțele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probațiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante. Admisibilitatea probelor se determină în conformitate cu legea în vigoare la momentul eliberării lor.

În conformitate cu art. 130 alin. (1-3) din Codul de procedură civilă, instanţa judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege. Nici un fel de probe nu au pentru instanţa judecătorească o forţă probantă prestabilită fără aprecierea lor. Fiecare probă se apreciază de instanţă privitor la pertinenţa, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă şi suficienţa pentru soluţionarea pricinii.

În conformitate cu art. 131 alin. (1) din Codul de procedură civilă, explicaţiile date de părţi asupra circumstanţelor care le sunt cunoscute şi care au importanţă în proces urmează a fi verificate şi evaluate deopotrivă cu celelalte probe.

În conformitate cu art. 240 alin. (1,3) din Codul de procedură civilă, la deliberarea hotărârii, instanţa judecătorească apreciază probele, determină circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea pricinilor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părţi, legea aplicabilă soluţionării pricinii şi admisibilitatea acţiunii. Instanţa judecătorească adoptă hotărârea în limitele pretenţiilor înaintate de reclamant.

Potrivit prevederilor art. 24 alin.(1) Cod de executare, la cererea creditorului, executorul judecătoresc este în drept să calculeze şi să încaseze dobânzile, penalităţile şi alte sume rezultate din întârzierea executării, în funcţie de rata inflaţiei şi în conformitate cu art. 942 din Codul civil. Cererea privind calcularea sumelor rezultate din întârzierea executării poate fi depusă doar executorului judecătoresc ce deţine documentul executoriu prin care se stabileşte obligaţia principală, până la stingerea acesteia. Sumele menţionate se calculează de la data la care hotărârea judecătorească a devenit definitivă sau, în cazul celorlalte documente executorii, de la data la care creanţa a devenit exigibilă (scadentă) şi până la data plăţii efective a obligaţiei cuprinse în orice document dintre acestea, în perioada de calcul fiind inclusă şi durata suspendării procedurii de executare, în condiţiile prevăzute de prezentul cod.

Instanța, analizând cererea de chemare în judecată în coraport cu înscrisurile prezentate de reclamant, constată că prin hotărârea Judecătoriei Hîncești, sediul Central din 29 iunie 2018,

pronunțată în dosarul nr. 2-1161/2017, hotărâre devenită definitivă la 29 iulie 2018, instanța a admis acțiunea civilă înaintată de ÎS ITA „Mecagro” împotriva CAP „Marpog-Agro”, Patrașcu Valeriu, Pînzari Angela și Ungureanu Vitalie, declarând nule actele juridice prin care au fost înstrăinate tractoarele litigioase, obligând pârâții să transmită către CAP „Marpog-Agro”, tractoarele (f.d. 7 verso).

Ulterior titlurile executorii, au fost prezentate executorului judecătoresc Vacarov Liliana, care a intentat procedura de executare, fiind ulterior strămutată. Potrivit actelor executorului judecătoresc, obligația de predare a bunului nu a fost executată benevol (f.d.8, 11).

Respectiv, în acest context, reclamantul s-a adresat cu prezenta cerere de chemare în judecată, prin care a solicitat:

- Amânarea plății taxei de stat;
- Admiterea cererii de chemare în judecată;
- Încasarea de la Ungureanu Vitalie Ștefan în beneficiul CAP „Marpog-Agro”, în proces de faliment, a dobânzii de întârziere în sumă de 47 086,24 lei, calculată pentru perioada 01 martie 2019 – 29 aprilie 2026, pentru neexecutarea obligației de transmitere a tractorului de model Belarus 82.1, cu numărul șasiului 80826386 și numărul de motor 0694945;
- Aplicarea sechestrului, în scopul asigurării acțiunii, asupra mijloacelor bănești, bunurilor mobile și imobile proprietatea pârâtului Ungureanu Vitalie Ștefan, în limita valorii de 47 086,24 lei, până la examinarea definitivă a cauzei.

Analizând cererea de chemare în judecată, referința depusă de partea pârâtă, explicațiile participanților la proces, precum și înscrisurile administrate la materialele cauzei, prin prisma normelor de drept material și procesual incidente raportului juridic litigios, instanța ajunge la concluzia că acțiunea înaintată de CAP „Marpog-Agro”, în proces de faliment, împotriva lui Ungureanu Vitalie Ștefan privind încasarea dobânzii de întârziere în sumă de 47 086,24 lei este neîntemeiată și urmează a fi respinsă integral.

Instanța reține că circumstanța existenței unei obligații stabilite în sarcina pârâtului printr-o hotărâre judecătorească definitivă nu constituie obiect de controversă între părți. Astfel, prin hotărârea Judecătoriei Hîncești, sediul Central, din 29 iunie 2018, pronunțată în cauza civilă nr. 2-1161/2017 și devenită definitivă la 29 iulie 2018, pârâtul Ungureanu Vitalie a fost obligat să transmită către CAP „Marpog-Agro” tractorul de model Belarus 82.1, cu numărul șasiului 80826386 și numărul de motor 0694945.

De asemenea, din materialele prezentate și din pozițiile concordante ale părților rezultă că documentul executoriu emis în baza hotărârii menționate a fost prezentat spre executare silită, fiind intentată procedura de executare, care nu este stinsă, executarea obligației principale fiind urmărită în continuare prin intermediul executorului judecătoresc.

Prin urmare, instanța constată că pretenția dedusă judecății în prezenta cauză nu derivă dintr-un raport obligațional nou și autonom intervenit între reclamant și pârât, ci reprezintă, potrivit chiar modului în care aceasta a fost formulată de reclamant, o pretenție accesorie rezultată din pretinsa întârziere în executarea obligației stabilite printr-o hotărâre judecătorească definitivă și pusă deja în executare silită. Or, această particularitate a raportului juridic este determinantă pentru stabilirea mecanismului legal prin intermediul căruia creditorul poate solicita calcularea și încasarea sumelor rezultate din întârzierea executării.

În acest sens, instanța reține prevederile art. 24 alin. (1) Cod de executare, potrivit cărora, la cererea creditorului, executorul judecătoresc este în drept să calculeze și să încaseze dobânzile, penalitățile și alte sume rezultate din întârzierea executării, în funcție de rata inflației și în

conformitate cu art. 942 Cod civil. De o relevanță deosebită pentru prezenta cauză este prevederea expresă a aceleiași norme potrivit căreia cererea privind calcularea sumelor rezultate din întârzierea executării poate fi depusă doar executorului judecătoresc ce deține documentul executoriu prin care se stabilește obligația principală, până la stingerea acesteia.

Prin aceeași normă, legiuitorul stabilește că sumele respective se calculează de la data la care hotărârea judecătorească a devenit definitivă sau, în cazul celorlalte documente executorii, de la data la care creanța a devenit exigibilă și până la data plății efective a obligației, fiind inclusă în perioada de calcul și durata suspendării procedurii de executare.

Astfel, formularea utilizată de legiuitor „*doar executorului judecătoresc ce deține documentul executoriu*", exclude posibilitatea existenței unor căi procedurale paralele pentru valorificarea aceleiași consecințe juridice a întârzierii executării. Norma nu instituie o simplă alternativă a creditorului de a opta între executorul judecătoresc și înaintarea unei noi acțiuni civile, ci reglementează un mecanism special, atașat procedurii de executare și atribuit executorului judecătoresc care deține documentul executoriu privind obligația principală. Reglementarea actuală a art. 24 alin. (1) confirmă expres atât competența executorului, cât și caracterul exclusiv al sesizării acestuia pentru calcularea sumelor rezultate din întârzierea executării.

Această soluție legislativă este justificată și prin natura procedurii. Executorul judecătoresc care deține documentul executoriu este subiectul în măsură să stabilească în mod nemijlocit data și întinderea neexecutării, eventualele perioade de suspendare, actele de executare întreprinse, conduita creditorului și a debitorului, precum și momentul executării efective a obligației. Toate aceste circumstanțe sunt intrinsec legate de procedura de executare, iar nu de fondul raportului juridic tranșat deja prin hotărârea judecătorească definitivă.

Instanța subliniază în acest context că, odată cu soluționarea definitivă a litigiului și emiterea documentului executoriu, raportul juridic intră în faza executării. Instanța care a soluționat fondul litigiului nu mai are competență, iar executarea efectivă a obligației stabilite prin hotărâre este guvernată de normele Codului de executare și realizată prin intermediul executorului judecătoresc, în limitele atribuțiilor conferite acestuia de lege.

Această delimitare a competențelor este reflectată expres și în *Recomandarea nr. 15 a Curții Supreme de Justiție „Privind dobânda de întârziere în cazul neexecutării benevole a hotărârii judecătorești"*. Curtea Supremă de Justiție a remarcat existența unor contradicții legislative susceptibile să conducă la dublarea rolului instanței de judecată și al executorului judecătoresc și a indicat că, după pronunțarea hotărârii, instanța se dezinvestește de judecarea cauzei, iar sarcina executării efective revine unui alt subiect – executorului judecătoresc.

Mai mult, în aceeași Recomandare, Curtea Supremă de Justiție a concluzionat că instanțele de judecată nu urmează să indice în dispozitivul hotărârii consecințele neexecutării acesteia, întrucât această sarcină revine executorului judecătoresc, precizând că încheierea privind calcularea dobânzii de întârziere se emite de executor la cererea creditorului.

Relevanța acestor explicații pentru prezenta cauză este evidentă. Dacă instanța, după soluționarea fondului raportului juridic, ar putea fi sesizată printr-o nouă acțiune civilă pentru a calcula și încasa dobânda rezultată exclusiv din neexecutarea hotărârii anterioare, s-ar ajunge tocmai la suprapunerea competențelor pe care mecanismul art. 24 Cod de executare urmărește să o evite. Aceeași consecință a neexecutării ar fi examinată în paralel de instanță, în cadrul unei noi acțiuni, și de executorul judecătoresc, în cadrul procedurii de executare, deși legea atribuie celui din urmă competența specifică în această materie.

Instanța remarcă, suplimentar, că *Recomandarea nr. 15* explică faptul că încheierea executorului judecătoresc privind calcularea dobânzii constituie ea însăși un document executoriu și este susceptibilă de contestare în instanța de judecată. Așadar, accesul creditorului la justiție nu este suprimat, iar debitorului îi este asigurat controlul judecătoresc asupra legalității și temeiniciei calculului efectuat de executor; instanța intervine însă în modalitatea și la etapa stabilite de lege, iar nu prin substituirea executorului judecătoresc în atribuția de calculare a dobânzii.

Raportând aceste considerente la circumstanțele concrete ale cauzei, instanța constată că reclamantul nu pretinde dobândă pentru neexecutarea unei obligații pecuniare autonome, distincte de hotărârea judecătorească anterioară, ci solicită expres suma de 47 086,24 lei drept dobândă de întârziere pentru perioada 01 martie 2019 – 29 aprilie 2026, ca urmare a neexecutării obligației stabilite prin hotărârea judecătorească definitivă. Tocmai această calificare dată pretenției de însăși reclamant atrage aplicabilitatea mecanismului special prevăzut de art. 24 Cod de executare.

Or, documentul executoriu nu numai că a fost emis, ci se află efectiv în procedura executorului judecătoresc. Prin urmare, atât timp cât obligația principală nu este stinsă, reclamantul dispune de remediul expres instituit de legiuitor, și anume adresarea către executorul judecătoresc care deține documentul executoriu, cu cererea privind calcularea sumelor rezultate din întârzierea executării.

Materialele cauzei nu demonstrează că reclamantul ar fi formulat o asemenea cerere în condițiile art. 24 Cod de executare și nici că executorul judecătoresc ar fi refuzat să își exercite competența legală. În orice caz, chiar existența unui eventual refuz nu ar transforma acțiunea civilă separată într-un substitut al procedurii prevăzute de lege, actele sau inacțiunile executorului fiind supuse mecanismelor de contestare instituite de Codul de executare.

Instanța nu poate reține argumentul reclamantului potrivit căruia acesta ar fi îndreptățit să sesizeze direct instanța deoarece acțiunea privind dobânda de întârziere nu presupune parcurgerea unei proceduri prealabile. Problema juridică din prezenta cauză nu constă în existența sau inexistența unei proceduri prealabile în sens procesual civil, ci în identificarea organului căruia legea îi atribuie competența materială de a calcula și încasa sumele rezultate din întârzierea executării unui document executoriu.

Instanța remarcă și faptul că titlul executoriu aflat în executare nu stabilește în sarcina pârâtului plata sumei de 95 900 lei, utilizată de reclamant drept bază de calcul, ci obligația de transmitere în natură a unui bun individual determinat, tractorul de model Belarus 82.1. Reclamantul a determinat unilateral echivalentul de 95 900 lei prin raportare la informația Camerei de Comerț și Industrie privind valoarea unui tractor similar, după care a aplicat asupra acestei valori ratele anuale utilizate pentru calcularea dobânzii.

În circumstanțele în care titlul executoriu se află încă în executare, obligația principală stabilită prin acesta este una de predare în natură, iar chestiunea imposibilității executării și a eventualei transformări a modalității de executare formează sau a format obiectul unor proceduri distincte, instanța apreciază că nu poate, în cadrul prezentei acțiuni, să creeze indirect o bază pecuniară a obligației și să calculeze asupra acesteia dobânda rezultată din neexecutarea hotărârii. O asemenea abordare ar însemna nu doar eludarea mecanismului art. 24 Cod de executare, ci și anticiparea unor chestiuni ce țin de executarea ori schimbarea modului de executare a titlului executoriu.

Prin urmare, instanța concluzionează că reclamantul a ales o cale procesuală care nu corespunde mecanismului special instituit de legiuitor pentru obținerea sumelor rezultate din

întârzierea executării unei hotărâri judecătorești. Recunoașterea posibilității creditorului de a înainta o acțiune civilă separată, concomitent cu menținerea documentului executoriu în procedura executorului judecătoresc, ar lipsi de efect util prevederea art. 24 Cod de executare potrivit căreia cererea poate fi depusă doar executorului care deține documentul executoriu și ar crea riscul unor proceduri paralele și al unor soluții contradictorii referitoare la aceeași întârziere în executare.

În consecință, fără a pune la îndoială caracterul obligatoriu al hotărârii Judecătoriei Hîncești, sediul Central, din 29 iunie 2018 și fără a exonera pârâtul de obligația de executare a acesteia, instanța constată că eventuala dobândă și celelalte sume rezultate din întârzierea executării urmează a fi valorificate prin mecanismul special prevăzut de art. 24 Cod de executare, în cadrul procedurii de executare aflate în derulare, iar nu prin înaintarea unei acțiuni civile autonome.

În același context, instanța reține jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului în materia executării hotărârilor judecătorești. Astfel, în cauza *Hornsby c. Greciei, hotărârea din 19 martie 1997, cererea nr. 18357/91*, § 40, Curtea Europeană a statuat că dreptul de acces la o instanță ar deveni iluzoriu dacă ordinea juridică internă a unui stat contractant ar permite ca o hotărâre judecătorească definitivă și obligatorie să rămână inoperantă în detrimentul uneia dintre părți, subliniind că ***executarea unei hotărâri judecătorești trebuie considerată parte integrantă a „procesului" în sensul art. 6 § 1 din Convenție***. Prin urmare, faza executării nu constituie un raport juridic desprins de hotărârea definitivă, ci reprezintă continuarea firească a realizării efective a dreptului recunoscut prin aceasta.

Din aceste considerente, instanța apreciază drept întemeiate obiecțiile părții pârâte sub acest aspect și concluzionează asupra necesității respingerii integrale, ca neîntemeiată, a acțiunii CAP „Marpog-Agro", în proces de faliment, împotriva lui Ungureanu Vitalie Ștefan privind încasarea dobânzii de întârziere în sumă de 47 086,24 lei.

Cu referire la încasarea cheltuielilor de asistență juridică.

Cu privire la cheltuielile de asistență juridică, instanța reține că, partea care a obținut câștig de cauză este îndreptățită, la cerere, la compensarea cheltuielilor necesare și efectiv suportate în legătură cu examinarea litigiului, inclusiv a cheltuielilor pentru asistența juridică acordată de avocat.

La stabilirea cuantumului cheltuielilor de asistență juridică ce urmează a fi compensate, instanța urmează să verifice caracterul real, necesar și rezonabil al acestora, ținând seama de complexitatea cauzei, volumul activității efectiv desfășurate de avocat, natura argumentelor juridice formulate, participarea reprezentantului la ședințele de judecată, timpul necesar pregătirii cauzei și proporționalitatea sumei solicitate cu activitatea efectiv prestată.

În speță, instanța constată că pârâtul a beneficiat efectiv de asistență juridică acordată de avocatul Sergiu Tabără, care a întocmit și depus referința asupra cererii de chemare în judecată, a formulat poziția juridică a pârâtului și a participat la examinarea cauzei. În condițiile în care acțiunea reclamantului este respinsă integral, pârâtul are calitatea de parte care a obținut câștig de cauză. Prin urmare, în măsura în care la materialele dosarului sunt anexate înscrisuri care confirmă plata efectivă a asistenței juridice, iar cuantumul solicitat corespunde criteriilor de necesitate și rezonabilitate, instanța consideră justificată încasarea din contul CAP „Marpog-Agro", în proces de faliment, în beneficiul lui Ungureanu Vitalie Ștefan, a cheltuielilor de asistență juridică în cuantum 5 000 de lei.

Cu referire la încasarea taxei de stat amânată la etapa primirii cererii de chemare în judecată.

Cu privire la taxa de stat, instanța reține că, potrivit art. 82 și art. 83 Cod de procedură civilă, taxa de stat constituie parte componentă a cheltuielilor de judecată, iar în acțiunile patrimoniale cuantumul acesteia se determină în funcție de caracterul și valoarea acțiunii, conform Legii taxei de stat nr. 213/2023.

Totodată, instanța constată că CAP „Marpog-Agro" se află în proces de faliment, iar la depunerea prezentei acțiuni plata taxei de stat a fost amânată în considerarea regimului prevăzut pentru persoanele juridice declarate în stare de insolvabilitate. Art. 86 alin. (2) CPC prevede că persoanele juridice declarate în stare de insolvabilitate, la înaintarea acțiunilor de urmărire a creanțelor debitoare și a celorlalte acțiuni enumerate de normă, achită taxa de stat după examinarea cauzei, dar nu mai târziu de 6 luni de la data adoptării hotărârii.

Instanța precizează că amânarea plății taxei de stat nu echivalează cu o scutire definitivă de obligația achitării acesteia. Amânarea privește exclusiv momentul executării obligației fiscale procesuale, fără a înlătura obligația de plată după soluționarea litigiului. În consecință, rezultatul procesului este determinant pentru stabilirea părții asupra căreia va reveni, în final, această sarcină.

Potrivit art. 98 alin. (2) Cod de procedură civilă, în cazul respingerii acțiunii, cheltuielile de judecare a cauzei suportate de instanță, precum și taxa de stat, se încasează la buget de la reclamant dacă acesta nu este scutit de plata cheltuielilor de judecată. Mai mult, alin. (4) al aceleiași norme impune instanței obligația de a dispune prin hotărâre încasarea cheltuielilor suportate de instanța de judecată de la partea care a pierdut procesul.

Prin urmare, având în vedere că prezenta acțiune urmează a fi respinsă integral, iar reclamantul a beneficiat numai de amânarea plății taxei de stat, și nu de o scutire definitivă prevăzută de lege, instanța constată că obligația achitării taxei de stat aferente cererii de chemare în judecată revine reclamantului CAP „Marpog-Agro", în proces de faliment, aceasta urmând a fi încasată în beneficiul bugetului de stat în cuantumul determinat potrivit valorii acțiunii și Legii taxei de stat nr. 213/2023 și anume de 1 933, 41 lei.

În concluzie, coroborând circumstanțele de fapt constatate cu normele legale incidente, în conformitate cu art.238-241 CPC, instanţa de judecată,

H O T Ă R Ă Ş T E :

Acțiunea civilă la cererea de chemare în judecată depusă de CAP "Marpog-Agro" către Ungureanu Vitalie, privind încasarea dobînzii de întîrziere, se respinge ca neîntemeiată.

Se încasează de la CAP "Marpog-Agro", sediul în r-l Hîncești, s.Pogănești, IDNO: 1005605005871, în beneficiul statului taxa de stat în mărime de 1933,41 (una mie nouă sute treizeci și trei,41) lei.

Se încasează de la CAP "Marpog-Agro", sediul în r-l Hîncești, s.Pogănești, IDNO: 1005605005871, în beneficiul Ungureanu Vitalie, *****cheltuieli de asistență juridică în mărime de 5000 (cinci mii) lei.

Hotărârea este cu drept de apel în Curtea de Apel Centru în termen de 30 (treizeci) zile, prin intermediul Judecătoriei Hîncești, sediul Central.

Preşedintele şedinţei,
Judecător / semnat / Roic-Botezatu Lilia
Copia corespunde originalului
Judecător Roic-Botezatu Lilia